

Misforstaaelse. Hvis det ærede Medlem havde gjort sig den Ulejlighed at gennemlæse mine Ytringer i Tidenden, hvor de i lang Tid have foreligget trykte, vilde en Del af dem kunne været undgaaet. Det ærede Medlem bemærkede, at jeg skulde have sagt, at han vilde anvende alle de Benge, der i det hele taget vare disponible, til Understøttelse af private Foreninger. Noget saadant har jeg aldrig lagt ham i Munden. Mine Bemærkninger om private Foreninger tom ganske selvstændig og vare ikke særlig rettede til det ærede Medlem. Det, jeg bebrejdede det ærede Medlem var, at han vilde gaa overordentlig vidt med Hensyn til Støtte for enkelte Virksomheder her i Landet, nemlig saa vidt som at ville anvende 20—30 Millioner paa Fisterhavne. Jeg tror at have godtgjort, at man, hvis det ærede Medlems Tante her fandt Tilslutning fra alle Sider, derved indirekte vilde komme til at begaa Uret mod andre Egheder, der kunne være lige saa betydningsfulde for Samfundet, idet det vilde være umuligt, ganske umuligt, i tilsvarende Maal at støtte andre Virksomheder her i Landet. Jeg advarede endvidere det ærede Medlem fra at komme ind paa den Tro, at man naaede vidt ved altfor stærkt at støtte paa Finansloven de private Virksomheder og ved altfor meget at lade haant om de Bepærelser, der kunne komme Skatteyderne til gode, saaledes som vi, ganske vist i ringe Maal, have forsøgt det i de foregaaende Aar. Endvidere gjorde det ærede Medlem en Bemærkning om vort Forhold til det lavere og det højere Skolevæsen. Jeg kan dog ikke tro andet, end at det ærede Medlem der maa være kommet til at udtale sig noget anderledes, end det egentlig var hans Mening. Jeg fik nemlig det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelse — og det samme Indtryk fik, efter hvad jeg har hørt, forskellige andre Medlemmer her i Salen — at de vare en Slags Sigtelser over for mig og mine Meningsfæller for, at vi skulde have modsat os Bestræbelser fra det ærede Medlems Side inden for Finansudvalget for at gøre noget for Folkeskolevæsenet. Jeg kan ikke tro, at det var det ærede Medlems Mening at sige, noget saadant; det ærede Medlem plejer ellers ikke at komme med den Art Sigtelser. Dette er nemlig fuldstændig grundløst. Der har nemlig ikke fra det ærede Medlems Side været fremmat noget som helst Forslag til Støtte for det lavere Skolevæsen, saa vidt jeg husker. Der har ikke, saa vidt jeg erindrer, været fremmat noget saadant Forslag. Det eneste Forslag, der i saa Henseende er fremkommet, er netop fremkommet fra den Gruppe, hvor-

til jeg har den Ære at høre. Vi vare alle enige om at fremsætte det. Det var det, der fremkom i Fjor paa Finansloven om at hyde 200.000 Kr. som Tilskud til Skolefondene til Forbedring af Lærernes Lønninger. Vi fremsatte netop dette Forslag med den Motivering, at vi muligvis vare komne noget for langt i vor Støtte af den højere Undervisning i dens forskellige Former, og at det var paa Tide at gøre noget ogsaa for Folkeskolen, der dog er Grundlaget for det hele. Det ærede Medlem har derfor, som det forekommer mig, i denne Sag temmelig meget vendt Tingene paa Hovedet.

Hvad Forhandlingsmaaden angaar, rettede det ærede Medlem ogsaa nogle Bemærkninger til mig. Det ærede Medlem har i Grunden allerede faaet Svar paa sin Bemærkning af det ærede Medlem fra Møen (Bojsen), og jeg skal minde om, hvad dette ærede Medlem sagde. Han sagde, at Forhandlingsmaaden retter sig altid noget efter den Modparts Taktik, man staar over for. Hvis man har en Modpart, hvis Taktik gaar ud paa at lægge Sten i Vejen for at opnaa noget Resultat paa de Omraader, som der her er Tale om, nødes man ganske nødvendigt til at anvende en anden taktisk Fremgangsmaade end den, man kunde anvende, hvor alle Parter samarbejde for at kunne opnaa det bedst mulige Resultat. Naar det ærede Medlem derfor haabede, at Forhandlingsmaaden nu maatte blive en anden, haabede han det, som ogsaa det ærede Medlem fra Møen fremhævede, maaste til en vis Grad i Tillid til, at der fra det Partis Side, hvortil jeg hører, eller i det hele fra Mindretallet her i Tinget muligvis ikke vil blive anvendt den samme Slags skarpe Taktik som den, han og hans Meningsfæller i sin Tid anvendte. Endelig gentog det ærede Medlem sin Paastand om, at Forliget var intet som helst Grundlag, det var i det hele taget intet, derfor kunde det ærede Medlem hverken hugge, stikke eller save i det, det var nemlig bare Luft. Ja, hvor ofte end det ærede Medlem vil gentage denne Paastand, bliver den ikke derfor sandere. Det ærede Medlem kan jo ikke fragaa det, der ligger aabent og klart for alle Menneffers Øjne, at han og hans Meningsfæller bygge paa den Situation, der blev skabt den 1ste April 1894. De gøre det, ganske simpelt fordi de ikke kunne andet. Det er den foreliggende Situation, og de ærede Medlemmer nødes, hvad enten de ville eller ikke, til at bygge paa den og benytte sig af den saa godt som mulig. Men det forekommer mig tilmed, at de ærede Medlemmer endogsaa allerede gøre Mine til i ret høj Grad at ville gøre Brug